

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/96/2020
Identifikačné číslo spisu:	8113215788
Dátum vydania rozhodnutia:	26.10.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Vladík
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:8113215788.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Y. M. I., bývajúci S. XXX, právne zastúpený: PUCHALLA, SLÁVIK & partners s.r.o., Kmeťova 24, Košice, proti žalovanému: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát, Prievozská 32, Bratislava, o určenie, že štátnozamestnanecký pomer trvá, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 27 Cpr 5/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 27. februára 2018, sp. zn. 6 CoPr 7/2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 27. februára 2018, sp. zn. 6 CoPr 7/2017 a rozsudok Okresného súdu Trenčín z 26. februára 2016 pod sp. zn. 27 Cpr 5/2013 z r u š u j e a vec vracia Okresnému súde Trenčín na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom č. k. 27 Cpr 5/2013-95 z 26. februára 2016 zamietol návrh žalobcu a uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania, ktoré vo výroku bližšie špecifikoval.

1.1. Súd prvej inštancie v prvom rade upriamil pozornosť na to, že medzi stranami sporu bolo sporné, či na základe nesporného skutkového stavu zanikol alebo nezanikol štátnozamestnanecký pomer žalobcu u žalovaného, resp. či tento trvá. Ďalej uviedol, že žalobca má naliehavý právny záujem na vyriešení otázky existencie štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu k žalovanému, a to napriek tomu, že na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 27 Cpr 4/2011 sa rozhoduje o nároku žalobcu na zaplatenie funkčného platu s príslušenstvom proti žalovanému. Dodal, že hoci možnosť žaloby na plnenie spravidla vylučuje právny záujem na žalobe určovacej, tento predpoklad nemožno chápať rigidne a všeobecne, predovšetkým ak žalobca preukáže, že má právny záujem na tom, aby rozhodnutím súdu bolo určené určité právo alebo právny pomer napriek tomu, že by mohol žalovať priamo na plnenie, teda mu nemožno určovaciu žalobu odoprieť.

1.2. Po preskúmaní veci súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobný návrh nie je dôvodný. Podľa názoru súdu prvej inštancie štátnozamestnanecký pomer žalobcu k žalovanému, vzniknutý dňa 01.05.2004 na základe rozhodnutia o vymenovaní č. 665/2004, skončil podľa § 31 ods. 2, § 31 ods. 4, § 40 ods. 2 písm. b/ zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe (ďalej len „zákon o štátnej službe“) rozhodnutím vedúceho služobného úradu ŠEI v Trenčíne č. 2824/1000/2007 zo dňa 12.11.2007 o

zmene štátnozamestnaneckého pomeru, ktorým bol žalobca odvolaný z funkcie predstaveného podľa § 31 ods. 2 zákona o štátnej službe ku dňu 13.11.2007, pričom dňa 13.11.2007 žalobca odmietol ponúknuté (v tom čase jediné voľné) štátnozamestnanecké miesto. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť v spojení s rozhodnutím vedúcim služobného úradu ŠEI Trenčín č. 221/1000/2007 zo dňa 29.01.2008. Poukázal na to, že hoci žalobca požiadal o preskúmanie právoplatného rozhodnutia, vedúci služobného úradu ŠEI Trenčín dňa 23.03.2009 podľa § 143 ods. 1 zákona o štátnej službe žalobcovi oznámil, že dôvodom v návrhu na preskúmanie právoplatného rozhodnutia nevyhovuje.

1.3. Ďalej dal súd prvej inštancie do pozornosti, že predmetné rozhodnutia boli vydané za účinnosti zákona o štátnej službe, pričom dané rozhodnutia služobného úradu nie sú právnymi úkonmi, teda prejavmi vôle smerujúcimi k vzniku, zmene alebo zániku práv a povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú tak, ako to má na mysli ustanovenie § 34 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“). Podľa názoru súdu prvej inštancie ide o individuálne správne akty, ktorými sa predpísaným procesným postupom autoritatívne zasahuje do právnej situácie konkrétnej fyzickej osoby, resp. právnickej osoby. Rozhodnutie je zároveň aktom aplikácie práva, ktorým správny orgán ustanovenie právnej normy prostredníctvom rozhodovacieho procesu privádza k individuálne určenej fyzickej osobe alebo právnickej osobe. S poukazom na § 144 ods. 1 zákona o štátnej službe účinného v čase zániku štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu, podľa ktorého sú právoplatné rozhodnutia vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru preskúmateľné súdom súd prvej inštancie ustálil, že žalobca mal iba jednu možnosť - podať návrh na preskúmanie týchto rozhodnutí (č. 2824/1000/2007 zo dňa 12.11.2007 v spojení s rozhodnutím č. 221/1000/2007 zo dňa 29.01.2008) súdom a domáhať sa svojho práva postupom, ktorý výslovne upravuje zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „Občiansky súdny poriadok“ alebo „OSP“). Nakoľko žalobca v načrtnutom smere nepostupoval, rozhodnutia zostali platné a záväzné.

1.4. Napokon súd prvej inštancie dodal, že v konaní o určenie, že štátnozamestnanecký pomer trvá, sa konajúci súd obmedzuje len na zistenie, či existuje právny titul skončenia pomeru a nemôže už skúmať jeho platnosť či neplatnosť (obdobne viď ZSP 4/2007). S poukazom na uvedené súd prvej inštancie argumentoval, že sa vecnou správnosťou predmetných rozhodnutí žalovaného v tomto súdnom konaní zaoberať nemohol.

1.5. Na podporu svojho právneho záveru o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu poukázal okresný súd na právny názor vyslovený v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžo 2/2012 zo dňa 29. mája 2012.

1.6. Vo vzťahu k oznámeniu č. 505/1000/2013 zo dňa 21. marca 2013, ktorým žalovaný oznámil žalobcovi, že jeho štátnozamestnanecký pomer zanikol ku dňu 13. novembra 2007, súd prvej inštancie ustálil, že sa nejedná o právny úkon žalovaného podľa § 34 Občianskeho zákonníka, ani o správne rozhodnutie, ide len o poskytnutie informácie, oboznámenie žalobcu so skutkovým a právnym stavom zo strany žalovaného, preto nebol daný dôvod na prieskum platnosti daného oznámenia podľa § 34 Občianskeho zákonníka a v tomto smere vyhodnotil návrh žalobcu za nedôvodný.

1.7. Záverom súd prvej inštancie zhrnul, že v konaní neboli zistené také skutočnosti, na základe ktorých by sa mohlo konštatovať, že štátnozamestnanecký pomer žalobcu trval i po 13. novembri 2007. Naopak, okresný súd mal za preukázané, že na základe právoplatných rozhodnutí žalovaného č. 2824/1000/2007 zo dňa 12. novembra 2007 a č. 221/1000/2007 zo dňa 29. januára 2008 došlo k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu podľa ustanovení zákona o štátnej službe. Súd pri rozhodovaní o trovách konania postupoval podľa § 142 ods. 1 a § 149 ods. 1 OSP a žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanému náhradu trov konania.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 6 CoPr 7/2017 z 27. februára 2018 rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „Civilný sporový poriadok“ alebo „CSP“) ako vecne správny potvrdil a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2.1. Preskúmaním obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolací súd nevzhliadol dôvodnosť uplatnenej odvolacej argumentácie namietajúcej nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. Za neopodstatnené vyhodnotil odvolací súd aj ďalšie námietky žalobcu týkajúce sa nesprávneho posúdenia otázky (ne)skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu so žalovaným zo strany súdu prvej inštancie.

2.2. Podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď za aplikácie § 31 ods. 2, § 31 ods. 4, § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe a § 34 Občianskeho zákonníka žalobu zamietol z dôvodu, že na základe právoplatných rozhodnutí žalovaného č. 2824/1000/2007 zo dňa 12. novembra 2007 a č. 221/1000/2007 zo dňa 29. januára 2008 došlo k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu podľa ustanovení zákona o štátnej službe pri súčasnom závere o nemožnosti preskúmania oznámenia žalovaného adresovaného žalobcovi zo dňa 21. marca 2013 z hľadiska jeho platnosti.

2.3. N zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd uviedol, že štátnozamestnanecký pomer žalobcu v služobnom úrade ŠEI Trenčín skončil za účinnosti zákona o štátnej službe, a to na základe rozhodnutí č. 2824/1000/2007 zo dňa 12. novembra 2007 a č. 221/1000/2007 zo dňa 29. januára 2008 podľa § 31 ods. 2, § 31 ods. 4, § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe. Citované rozhodnutia žalovaného o odvolaní žalobcu vydané za účinnosti zákona o štátnej službe (§ 31 ods. 2) sa stali právoplatnými, teda záväznými a v konaní o určenie, že štátnozamestnanecký pomer trvá, ich preskúmať z hľadiska vecnej správnosti už nie je možné. Keďže súčasne nebolo sporným, že žalobca odmietol žalovaným ponúknuté v tom čase jediné voľné štátnozamestnanecké miesto v služobnom úrade ŠEI v Trenčíne, a to funkciu odborného radcu - inšpektorát ŠEI v Trenčíne na Krajskom inšpektoráte so sídlom Bratislave, mal odvolací súd za zrejmé, že došlo k súčasnému naplneniu zákonných predpokladov odôvodňujúcich záver o skončení jeho štátnozamestnaneckého pomeru vyžadovaných § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe a to za účinnosti daného zákona, preto na strane žalovaného nebol dôvod tento ukončovať následne spôsobom upraveným podľa zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe (ďalej len „zákon č. 400/2009 Z. z.“), ktorého postupu sa žalobca nedôvodne v odvolaní domáhal a rovnako nebol dôvod podľa Zákona posudzovať ani rozhodnutia o jeho odvolaní, vydané žalovaným za účinnosti zákona o štátnej službe.

2.4. Bez dopadu na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia bola podľa odvolacieho súdu skutočnosť, že oznámením pod č. 505/1000/2013 zo dňa 21. marca 2013 žalovaný oznámil žalobcovi, že jeho štátnozamestnanecký pomer v služobnom úrade ŠEI Trenčín zanikol ku dňu 13. novembra 2007 v nadväznosti na rozhodnutie vedúceho služobného úradu ŠEI Trenčín č. 2824/1000/2007 zo dňa 12. novembra 2007, ktorým bol odvolaný z funkcie štátneho radcu - predstaveného, ktoré nadobudlo právoplatnosť s tým, že žalobca odmietol v tom čase jediné voľné štátnozamestnanecké miesto, ktorá skutočnosť mala zo zákona o štátnej službe za následok skončenie štátnozamestnaneckého pomeru v služobnom úrade ŠEI Trenčín, keďže išlo len o poskytnutie informácie, oboznámenie žalobcu so skutkovým a právnym stavom zo strany žalovaného, z ktorého dôvodu nebolo možné toto podrobiť vecnému prieskumu z hľadiska jeho platnosti.

2.5. O náhrade trov odvolacieho konania vo vzťahu žalobcu a žalovaného rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ako úspešnej strane sporu v odvolacom konaní, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) podal proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v celom rozsahu dovolanie z dôvodov uvedených v ustanovení § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Podľa názoru dovolateľa bola pre súdne konanie rozhodujúca otázka právneho posúdenia právneho dôvodu a termínu skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu, a s tým súvisiaca aplikácia správnych právnych predpisov.

3.1. Dovolateľ ďalej poukázal na rozhodnutie vedúceho služobného úradu Štátnej energetickej inšpekcie v Trenčíne č. 2824/1000/2007 zo dňa 12. novembra 2007 o zmene štátnozamestnaneckého pomeru (ďalej aj ako „Rozhodnutie o zmene z 12. novembra 2007“), z obsahu ktorého vyplýva, že jeho predmetom, účelom nebolo rozhodovanie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru, ale výlučne o jeho zmene § 27 písm. e./ zákona o štátnej službe, ktorou bolo odvolanie predstaveného. Dal do pozornosti, že zákon o štátnej službe rozlišoval vznik, zmenu a skončenie štátnozamestnaneckého pomeru, pričom dôvody zmeny štátnozamestnaneckého pomeru boli pritom špecifikované v ustanovení § 27 zákona o štátnej službe a štátnozamestnanecký pomer sa mohol skončiť výlučne spôsobom uvedeným v ustanovení § 39 zákona o štátnej službe, ktorý je označený ako Skončenie (kedy sa jedná o skončenie štátnozamestnaneckého pomeru rozhodnutím o odvolaní štátneho zamestnanca zo štátnej služby) a Zánik štátnozamestnaneckého pomeru (kedy sa jedná o skončenie štátnozamestnaneckého pomeru ex lege, na základe skutočností uvedených v ustanovení § 43 zákona o štátnej službe).

3.2. S poukazom na logický a gramatický výklad právnej normy § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej

službe dovolateľ argumentoval, že služobný úrad skončí štátnozamestnanecký pomer odvolaním už odvolaného vedúceho úradu alebo predstaveného (už odvolaného z funkcie predstaveného) na vykonávanie štátnej služby a až následne po splnení zákonných podmienok ustanovených v § 31 ods. 4 zákona o štátnej službe. To znamená, že k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním (rozhodnutím o odvolaní) podľa dovolateľa môže dôjsť až v štádiu po odvolaní predstaveného z funkcie (po splnení zákonom stanovených podmienok). Na podporu svojej argumentácie poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - rozsudok sp. zn. 8 Sžo 106/2009, rozsudok sp. zn. 2 Sžo 25/2008 z 18. marca 2009.

3.3. Vzhľadom na uvedené dovolateľ spochybnil právny záver súdov nižšej inštancie, ktoré predmetnú vec nesprávne právne posúdili, keď výkladom § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe dospeli k záveru, že k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru došlo ex lege samotným odvolaním predstaveného z jeho funkcie a jeho odmietnutím ponúknutého voľného štátnozamestnaneckého miesta. Dovolateľ zdôraznil, že k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru nedochádza ex lege, je potrebné o tomto rozhodnúť samostatným rozhodnutím o odvolaní podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe, ktoré v tomto prípade absentuje.

3.4. S poukazom na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovený v rozhodnutí sp. zn. 4 Sžo 2/2012, ktorým bol žalovaný v tejto právnej veci viazaný, vyslovil dovolateľ názor, že žalovaný mal so žalobcom skončiť štátnozamestnanecký pomer výpoveďou podľa § 47 písm. d/ zákona č. 400/2009 Z. z. s tým, že žalovaný v intenciách záväzného právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nepostupoval a len listom označeným ako „Oznámenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru“ zo dňa 21. marca 2013 žalobcovi oznámil, že jeho štátnozamestnanecký pomer sa skončil dňom 13. novembra 2007.

3.5. Na základe uvedených skutočností mal dovolateľ za zrejmé, že pri posudzovaní nároku žalobcu došlo súdmi nižšej inštancie k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, preto navrhol, aby dovolací súd zmenil rozhodnutie odvolacieho súdu a určil, že k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu k žalovanému dňom 13.11.2007 nedošlo a štátnozamestnanecký pomer žalobcu k žalovanému trvá a určil, že oznámenie žalovaného je neplatné. Zároveň žiadal náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

4. Žalovaný sa k dovolaniu v stanovenej lehote nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania.

6. V danom prípade žalobca prípustnosť dovolania odvodil z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP a nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižšej inštancie videl v nesprávnom závere konajúcich súdov o dôvode a termíne skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu a s tým súvisiacu aplikáciu právnych predpisov.

7. V dovolacom konaní platí, že aby na základe dovolania podaného v zmysle § 421 ods. 1 CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 CSP až § 435 CSP.

8. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (ustanovenie § 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

9. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť zároveň riešená odvolacím súdom, pričom odvolací súd na jej riešení musel založiť svoje rozhodnutie a musí ísť o otázku zásadného právneho významu. Otázka, ktorou sa strany sporu, prípadne aj súd v konaní síce zaoberali, na vyriešení ktorej ale nie je v konečnom dôsledku založené dovolaním napadnuté rozhodnutie, nie je relevantná v zmysle tohto ustanovenia (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 214/2018). Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnú (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnú (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Samotná polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd rozhodol, nezodpovedajú významovo kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP. Dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach alebo predpokladoch o tom, ktorú právnú otázku má dovolateľ na mysli. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom.

10. Z obsahu dovolania pre dovolací súd vyplynulo, že podstatnou právnou otázkou v prejednávanom spore je, či skončení štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe muselo predchádzať vydanie rozhodnutia o odvolaní z funkcie predstaveného alebo k skončení štátnozamestnaneckého pomeru došlo podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe ex lege samotným odvolaním predstaveného z jeho funkcie a jeho odmietnutím ponúknutého voľného štátnozamestnaneckého miesta.

11. Ústavný súd vo viacerých svojich rozhodnutiach judikoval, že „predmetom dovolania môžu byť nielen právne otázky vo forme abstraktných právnych viet bez vzťahu na konkrétny skutkový stav, ale aj otázky týkajúce sa právneho posúdenia rôznych konkrétnych skutkových stavov“ (III. ÚS 210/2021), preto najvyšší súd považoval v posudzovanom prípade vyššie uvedené nastolenie dovolacej otázky, resp. dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP za dostačujúce pre účely dovolacieho konania.

12. Pri posudzovaní prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP dovolací súd dospel k záveru, že vyššie uvedená právna otázka, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, nebola doposiaľ v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená, a preto je dovolanie žalobcu v danom prípade procesne prípustné. Po konštatovaní prípustnosti dovolania podrobil dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu meritórnemu dovolaciemu prieskumu a pristúpil k posúdeniu dôvodnosti dovolania z hľadiska uplatneného dovolacieho dôvodu, t. j. z hľadiska právneho posúdenia veci odvolacím súdom vo vymedzených právnych otázkach.

13. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnú normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

14. Podľa právneho názoru vec preskúmajúceho senátu najvyššieho súdu je potrebné prisvedčiť dovolacej argumentácii žalobcu, pretože dovolaním napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci odvolacím súdom. K dôvodom vedúcim k tomuto názoru dovolací súd uvádza nasledovné.

15. Predmetom konania vedeného pred súdom prvej inštancie je žaloba žalobcu na určenie, že štátnozamestnanecký pomer žalobcu trvá. Kľúčovou otázkou v danom konaní bolo posúdenie, či

odvolací súd v prejednávanej veci správne právne posúdil vec, keď vychádzajúc z ustanovení § 31 ods. 2 a 4 v spojení s § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe ustálil, že štátnozamestnanecký pomer žalobcu skončil za účinnosti zákona o štátnej službe na základe Rozhodnutia o zmene z 12. novembra 2007 v spojení so skutočnosťou, že žalobca odmietol žalovaným ponúknuté v tom čase jediné voľné štátnozamestnanecké miesto, čo malo za následok skončenie štátnozamestnaneckého pomeru zo zákona (podľa zákona o štátnej službe).

Podľa § 27 písm. e/ zákona o štátnej službe, zmena štátnozamestnaneckého pomeru je odvolanie predstaveného.

Podľa § 31 ods. 2 zákona o štátnej službe, vedúci úradu v služobnom úrade, ktorým je ministerstvo alebo ostatný ústredný orgán štátnej správy, môže odvolať predstaveného aj bez uvedenia dôvodu. Vedúci úradu v služobnom úrade, ktorým je ministerstvo alebo ostatný ústredný orgán štátnej správy, odvolá na návrh štatutárneho orgánu alebo predstaveného v politickej funkcii predstaveného aj bez uvedenia dôvodu. Vedúci úradu, ktorý je štatutárnym orgánom, môže odvolať predstaveného aj bez uvedenia dôvodu, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Vedúci úradu, ktorý je štatutárnym orgánom, môže odvolať na návrh predstaveného v politickej funkcii predstaveného v jeho riadiacej pôsobnosti aj bez uvedenia dôvodu, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 31 ods. 4 zákona o štátnej službe, služobný úrad zaradí odvolaného predstaveného na vykonávanie štátnej služby na štátnozamestnanecké miesto toho istého odboru štátnej služby a na tú istú funkciu (§ 16 ods. 3), ak sa štátny zamestnanec nedohodne so služobným úradom inak. Ak služobný úrad takéto štátnozamestnanecké miesto nemá alebo sa so štátnym zamestnancom nedohodol inak, postupuje pri odvolaní podľa

- a) odseku 1 písm. a), c), e) a g) a odseku 2 podľa § 40 ods. 2 písm. b),
- b) odseku 1 písm. b) podľa § 40 ods. 3.

Podľa § 39 ods. 1 zákona o štátnej službe, štátnozamestnanecký pomer, ak tento zákon neustanovuje inak, sa skončí

- a) odvolaním zo štátnozamestnaneckého pomeru z dôvodov uvedených v § 40 ods. 1 až 3,
- b) na žiadosť štátneho zamestnanca (§ 41),
- c) v skúšobnej lehote (§ 42) alebo
- d) uplynutím dočasnej štátnej služby (§ 43).

Podľa § 39 ods. 2 zákona o štátnej službe, štátnozamestnanecký pomer sa skončí aj na základe zákona (§ 43).

Podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe, v stálej štátnej službe alebo v dočasnej štátnej službe služobný úrad skončí štátnozamestnanecký pomer odvolaním aj z týchto dôvodov: nezariadenia odvolaného vedúceho úradu alebo predstaveného na vykonávanie štátnej služby na štátnozamestnanecké miesto toho istého odboru štátnej služby a na tú istú funkciu (§ 16 ods. 3) z dôvodu, že služobný úrad takéto miesto nemá alebo sa so štátnym zamestnancom nedohodne inak, pričom sa poskytne predstavenému náhrada vo výške dvojnásobku jeho funkčného platu; vedúcemu úradu a predstavenému, ktorý bol odvolaný podľa § 31 ods. 2, sa poskytne náhrada vo výške trojnásobku jeho funkčného platu.

Podľa § 40 ods. 4 zákona o štátnej službe, štátnozamestnanecký pomer podľa odsekov 1 až 3 sa skončí dňom uvedeným v rozhodnutí, najskôr však dňom doručenia rozhodnutia o odvolaní.

Podľa § 43 ods. 1 zákona o štátnej službe, štátnozamestnanecký pomer na základe zákona sa skončí dňom

- a) neúspešného vykonania alebo nevykonania skúšky na získanie osobitného kvalifikačného predpokladu podľa osobitného predpisu v lehote určenej služobným úradom,
- b) uplynutia dočasnej štátnej služby,
- c) nadobudnutia právoplatnosti rozsudku, ktorým bol štátny zamestnanec odsúdený za úmyselný trestný

čin, alebo ak výkon trestu nebol podmienene odložený,
d) nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bol pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ktorým bola jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená,
e) ktorým štátny zamestnanec dovŕši vek 65 rokov s výnimkou štátneho zamestnanca v dočasnej štátnej službe podľa § 25 ods. 2 písm. a) a c), alebo
f) uplynutia času zaradenia mimo činnnej štátnej služby z dôvodov uvedených v § 33 ods. 1, ak štátneho zamestnanca nemožno opätovne zaradiť na štátnozamestnanecké miesto podľa § 35 ods. 2 a 3,
g) nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa zrušuje platnosť osvedčenia na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami podľa osobitného predpisu, 5c) ak nebol trvale preložený podľa § 29 ods. 5.

Podľa § 43 ods. 2 zákona o štátnej službe, štátnozamestnanecký pomer predstaveného v politickej funkcii a predstaveného, ktorý je veľvyslancom v dočasnej štátnej službe (§ 25) a odborníka plniaceho úlohy pre člena vlády, prezidenta, predsedu národnej rady alebo podpredsedu národnej rady, sa skončí dňom uvedeným v rozhodnutí o odvolaní z tejto funkcie alebo dňom vzdania sa tejto funkcie.

Podľa § 46 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z. z., štátnozamestnanecký pomer možno skončiť

- a) dohodou o skončení štátnozamestnaneckého pomeru,
- b) výpoveďou,
- c) okamžitým skončením,
- d) skončením v skúšobnej dobe.

Podľa § 47 písm. d/ zákona č. 400/2009 Z. z., služobný úrad môže dať štátnemu zamestnancovi výpoveď, ak štátny zamestnanec, ktorý bol odvolaný z funkcie vedúceho zamestnanca podľa § 37 ods. 3 písm. b) a c) alebo podľa § 37 ods. 4 a 5, nesúhlasí so zaradením na vykonávanie štátnej služby na štátnozamestnanecké miesto v tom istom odbore štátnej služby a na tú istú funkciu (§ 29) a nedohodne sa so služobným úradom inak.

Podľa § 131 zákona č. 400/2009 Z. z., v konaní vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru začatom pred 1. novembrom 2009 sa postupuje podľa predpisov platných do 31. októbra 2009.

16. Z predloženého spisového materiálu mali sudy nižšej inštancie za nesporné, že rozhodnutím o vymenovaní č. 665/2004 zo dňa 1. mája 2004 bol žalobca podľa § 10 ods. 1 zákona o štátnej službe vymenovaný od 1. mája 2004 za predstaveného a riaditeľa služobného úradu Krajského inšpektorátu Štátnej energetickej inšpekcie (ďalej aj ako „ŠEI“) so sídlom v Prešove.

Rozhodnutím vedúceho služobného úradu ŠEI v Trenčíne č. 2824/1000/2007 zo dňa 12. novembra 2007 o zmene štátnozamestnaneckého pomeru bol žalobca odvolaný z funkcie štátneho radcu - predstaveného - riaditeľa služobného úradu Krajského inšpektorátu ŠEI v Prešove podľa § 125, § 126, § 27 písm. e/ v spojení s § 31 ods. 2 zákona o štátnej službe (bez udania dôvodu) ku dňu 13. novembra 2007. Proti Rozhodnutiu o zmene z 12. novembra 2007 podal žalobca odvolanie, o ktorom bolo rozhodnuté vedúcim služobného úradu ŠEI Trenčín dňa 29. januára 2008 rozhodnutím č. 221/1000/2007 tak, že odvolanie bolo zamietnuté a Rozhodnutie o zmene z 12. novembra 2007 bolo potvrdené (ďalej aj ako „Rozhodnutie vedúceho z 29. januára 2008“).

Medzi stranami sporu ďalej nebolo sporné, že dňa 13. novembra 2007 žalobca odmietol ponúknuté v tom čase jediné voľné štátnozamestnanecké miesto v služobnom úrade ŠEI v Trenčíne, a to funkciu odborného radcu - inšpektorát ŠEI v Trenčíne na Krajskom inšpektoráte, so sídlom Bratislava.

Rozhodnutím vedúceho služobného úradu ŠEI Trenčín č. 2825/1000/2007 z 13. novembra 2007 došlo k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu u žalovaného s tým, že predmetné rozhodnutie bolo potvrdené rozhodnutím vedúceho služobného úradu ŠEI Trenčín č. 588/1000/2009 zo dňa 20.03.2009. Na podklade žaloby žalobcu o preskúmanie právoplatného rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 2 S 32/2009 zo dňa 1. decembra 2009 zrušil rozhodnutie vedúceho služobného úradu ŠEI Trenčín č. 2825/1000/2007 z 13. novembra 2007 v spojení s rozhodnutím vedúceho služobného úradu ŠEI Trenčín č. 588/1000/2009 zo dňa 20.03.2009.

Následne, rozhodnutím č. 119/1000/2010 zo dňa 26. januára 2010 vedúci služobného úradu ŠEI Trenčín ukončil so žalobcom štátnozamestnanecký pomer ku dňu 15. novembra 2007 v súlade s § 31 ods. 4 písm. a/ v spojení s § 40 ods. 2 písm. b/, § 40 ods. 4, § 125 a § 126 zákon o štátnej službe. Na odvolanie žalobcu vedúci služobného úradu ŠEI Trenčín vydal dňa 12. apríla 2010 rozhodnutie č. 710/1000/2010, ktorým odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu č. 119/1000/2010 zo dňa 26. januára 2010 zamietol a napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu potvrdil.

Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 1 S 60/2010 z 21. októbra 2011 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia č. 710/1000/2010 zo dňa 12.04.2010. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 4 Sžo 2/2012 z 29. mája 2012 rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 S 60/2010 z 21. októbra 2011 zmenil tak, že rozhodnutie vedúceho služobného úradu ŠEI Trenčín č. 710/1000/2010 z 12. apríla 2010 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný rozhodnutím č. 508/1000/2013 z 21. marca 2013 zrušil rozhodnutie vedúceho služobného úradu ŠEI Trenčín č. 119/1000/2010 zo dňa 26. januára 2010 s poukazom na právny názor vyslovený v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžo 2/2012 z 29. mája 2012.

Oznámením č. 505/1000/2013 z 21. marca 2013 žalovaný oznámil žalobcovi, že jeho štátnozamestnanecký pomer v služobnom úrade ŠEI Trenčín zanikol ku dňu 13. novembra 2007 v nadväznosti na rozhodnutie vedúceho služobného úradu ŠEI Trenčín č. 2824/1000/2007 z 12. novembra 2007, ktorým bol odvolaný z funkcie štátneho radcu - predstaveného a v spojení s tým, že vlastnoručným podpisom na úradnom zázname dňa 13. novembra 2007 žalobca odmietol v tom čase jediné voľné štátnozamestnanecké miesto, čo zo zákona o štátnej službe malo za následok skončenie štátnozamestnaneckého pomeru v služobnom úrade ŠEI Trenčín.

17. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel na základe zisteného skutkového stavu k záveru, že štátnozamestnanecký pomer žalobcu skončil podľa § 31 ods. 2 a 4 v spojení s § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe. Rozhodnutím o zmene z 12. novembra 2007 v spojení s Rozhodnutím vedúceho z 28. januára 2008, ktorým bol žalobca odvolaný z funkcie predstaveného ku dňu 13. novembra 2007, pričom k rovnakému dňu žalobca odmietol ponúknuté štátnozamestnanecké miesto. S poukazom na § 144 ods. 1 a 3 zákona o štátnej službe súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca mal možnosť podať návrh na preskúmanie predmetných rozhodnutí súdom a domáhať sa svojho práva postupom, ktorý výslovne upravoval Občiansky súdny poriadok. Keďže tak žalobca neučinil, dospel súd prvej inštancie k záveru, že rozhodnutia zostali platné a záväzné a okresný súd v konaní o určení, či štátnozamestnanecký pomer trvá nemôže skúmať ich platnosť/neplatnosť, ale jeho činnosť sa obmedzuje len na zistenie, či existuje právny titul skončenia pomeru, ktorý podľa názoru súdu prvej inštancie existoval.

18. Odvolací súd dovolaním napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny, nevzhliadol dôvodnosť odvolacích námietok žalobcu a stotožnil sa s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, konštatoval správnosť jeho dôvodov a v podrobnostiach naň poukázal.

19. Žalobca ako dovolateľ spochybnil správnosť právnych záverov súdov nižšej inštancie, ktoré aplikujú ustanovenia zákona o štátnej službe (najmä § 31 ods. 2 a 4 v spojení s § 40 ods. 2 písm. b/) konštatovali skončenie štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu u žalovaného k 13. novembru 2007 a dovolací súd sa plne stotožnil s dovolacou argumentáciou žalobcu.

20. V prvom rade dáva dovolací súd do pozornosti, že Rozhodnutím o zmene z 12. novembra 2007 sa rozhodlo o zmene štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu u žalovaného, a to o jeho odvolaní z funkcie predstaveného s účinnosťou od 13. novembra 2007 podľa § 27 písm. e/ zákona o štátnej službe. Predmetné rozhodnutie samo o sebe, ani v spojení s Rozhodnutím vedúceho z 29. januára 2008 nespôsobuje zánik štátnozamestnaneckého pomeru, nakoľko účelom rozhodovania o zmene štátnozamestnaneckého pomeru v predmetnej veci bolo odvolanie žalobcu z funkcie predstaveného.

21. Skutočnosť, že žalobca preukázateľne odmietol dňa 13. novembra 2007 jediné voľné štátnozamestnanecké miesto taktiež nespôsobila ex lege zánik štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu, pretože v zmysle ustanovenia § 31 ods. 4 písm. a/ zákona o štátnej službe platí, že služobný úrad zaradí

odvolaného predstaveného na vykonávanie štátnej služby na štátnozamestnanecké miesto toho istého odboru štátnej služby a na tú istú funkciu, ak sa štátny zamestnanec nedohodne so služobným úradom inak a ak služobný úrad takéto štátnozamestnanecké miesto nemá alebo sa so štátnym zamestnancom nedohodol inak, postupuje pri odvolaní podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe. Z dikcie ustanovenia § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe vyplýva služobnému úradu povinnosť skončiť štátnozamestnanecký pomer odvolaním v prípade nezariadenia odvolaného predstaveného na vykonávanie štátnej služby na štátnozamestnanecké miesto toho istého odboru štátnej služby a na tú istú funkciu z dôvodu, že služobný úrad takéto miesto nemá alebo sa so štátnym zamestnancom nedohodne inak.

22. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnúť o skončení štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe možno až potom, čo došlo k rozhodnutiu o zmene štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním z funkcie predstaveného. V súvislosti s vysloveným právnym názorom poukazuje dovolací súd podporne na rozhodovaciu činnosť najvyššieho súdu v oblasti správneho súdnictva, ktorý pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy konštatoval, že predpokladom skončenia štátnozamestnaneckého pomeru so štátnym zamestnancom odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe je vydanie predchádzajúceho rozhodnutia o odvolaní štátneho zamestnanca z funkcie predstaveného podľa § 31 ods. 2 a 4 zákona o štátnej službe (viď napr. rozsudok sp. zn. 8 Sžo 106/2009 z 12. januára 2010; rozsudok sp. zn. 2 Sžo 25/2008 z 18. marca 2009).

23. Dovolací súd dáva do pozornosti, že žalovaný v naznačenom smere postupoval a rozhodol o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu, a to najprv rozhodnutím č. 2825/1000/2007 z 13. novembra 2007, ktoré však bolo spolu s potvrdzujúcim rozhodnutím vedúceho služobného úradu č. 588/1000/2009 z 20. marca 2009 zrušené rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 S 32/2009 z 1. decembra 2009 a neskôr rozhodnutím č. 119/1000/2010 z 26. januára 2010, ktoré bolo potvrdené rozhodnutím vedúceho služobného úradu č. 710/1000/2010 z 12. apríla 2010. Hoci žaloba na preskúmanie rozhodnutia vedúceho služobného úradu z 12. apríla 2010 bola zamietnutá rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 S 60/2020 z 21. októbra 2011, rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžo 2/2012 z 29. mája 2012 bolo rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zmenené tak, že rozhodnutie žalovaného najvyšší súd zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s odôvodnením, že preskúmané rozhodnutia žalovaného z 26. januára 2010 a 12. apríla 2010 boli vydané podľa neúčinného zákona o štátnej službe a žalovaný má postupovať a riadiť sa vo veci štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu ustanoveniami zákona č. 400/2009 Z. z. Žalovaný viazaný právnym názorom najvyššieho súdu rozhodnutím č. 508/1000/2013 z 21. marca 2013 zrušil v celom rozsahu prvostupňové rozhodnutie vedúceho služobného úradu ŠEI Trenčín č. 119/1000/2010 z 26. januára 2010 a Oznámením o skončení štátnozamestnaneckého pomeru č. 505/1000/2013 z 21. marca 2013 informoval žalobcu o zániku jeho štátnozamestnaneckého pomeru zo zákona (zákona o štátnej službe) k 13. novembru 2007 v nadväznosti na Rozhodnutie o zmene z 12. novembra 2007 a odmietnutie v tom čase jediného voľného štátnozamestnaneckého miesta.

24. Dovolací súd v nadväznosti na uvedené poukazuje na nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižšej inštancie z dôvodu, že nevzali do úvahy absenciu rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu, ktorého existencia je základom pre určenie, že štátnozamestnanecký pomer žalobcu u žalovaného skončil, nakoľko z § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe (z ktorého súdy nižšej inštancie vychádzali pri formulovaní svojich právnych záverov) celkom jednoznačne vyplýva nutnosť osobitného rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru štátneho zamestnanca odvolaním, u ktorého predtým došlo k odvolaniu z funkcie predstaveného podľa § 31 ods. 2 a 4 zákona o štátnej službe.

25. Rovnako nesprávny je podľa dovolacieho súdu právny záver súdov nižšej inštancie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu zo zákona, keďže okolnosti prípadu nemožno subsumovať pod žiadnu právnu normu obsiahnutú v ustanovení § 43 zákona o štátnej službe, ktoré upravuje práve skončenie štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona. Navyše, ako vyplýva z vyššie uvedeného,

k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe nedochádza ex lege, je potrebné o tom rozhodnúť samostatným rozhodnutím o odvolaní.

26. Napokon dôvodnosť námietok dovolateľa vzhľadom dovolací súd aj v súvislosti s nesprávnym právnym posúdením neexistencie dôvodov ukončenie štátnozamestnaneckého pomer žalobcu spôsobom upraveným zákonom č. 400/2009 Z. z., hoci takýto postup vyplýval žalovanému priamo zo záväzného právneho názoru vysloveného najvyšším súdom. Dovolací súd poukazuje na právne závery najvyššieho súdu vyslovené v rozsudku sp. zn. 4 Sžo 2/2012 z 29. mája 2012, podľa ktorých „8. V čase po 1. decembri 2009 sa mal žalovaný (vrátane 1.st. služobného orgánu) postupovať a riadiť vo veci štátneho služobného pomeru žalobcu ustanoveniami zák. č. 400/2009 Z. z.“ Najvyšší súd poskytol žalovanému jasný návod ďalšieho postupu vo veci skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu, pričom aj zo stanoviska Ministerstva práce sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky zo dňa 9. marca 2010, na ktoré sa odvoláva rozhodnutie súdu prvej inštancie vyplýva, že skončiť štátnozamestnanecký pomer jedným zo spôsobov upravených v zákone č. 400/2009 Z. z. so spätnou účinnosťou k 15. novembru 2007 nie je možné, pretože účinky právnych úkonov môžu nastať len do budúcnosti, rovnako aj skončenie štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona. Služobný úrad je povinný rešpektovať skutočnosť, že skončenie štátnozamestnaneckého pomeru je neplatné, a teda štátnozamestnanecký pomer zamestnanca naďalej trvá.

27. Z uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že vôľa žalovaného skončiť štátnozamestnanecký pomer so žalobcom sa mala premietnuť do samostatného rozhodnutia o ukončení štátnozamestnaneckého pomeru, čo sa však nestalo, preto v predmetnej právnej veci žalobcu súdy nižšej inštancie aplikujúc príslušné ustanovenia zákona o štátnej službe a zákona č. 400/2009 Z. z. dospeli k nesprávnym právnym záverom o existencii právneho titulu skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu a o tom, že jeho štátnozamestnanecký pomer skončil.

28. Dovolací súd súhlasí s právnym záverom súdov nižšej inštancie v tej časti, že v zmysle § 144 ods. 1 zákona o štátnej službe právoplatné rozhodnutia vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru sú preskúmateľné súdom, preto ak žalobca návrh na ich preskúmanie súdom nepodal, rozhodnutia o zmene štátnozamestnaneckého pomeru (č. 2824/1000/2007 z 12. novembra 2007 v spojení s rozhodnutím č. 221/1000/2007 z 29. januára 2008) zostali platné a záväzné a konajúce súdy nemohli v konaní o určení, že štátnozamestnanecký pomer žalobcu trvá, preskúmať ich platnosť, resp. neplatnosť. Odlišne ako súdy nižšej inštancie dovolací súd vníma povahu a vplyv rozhodnutia o zmene štátnozamestnaneckého pomeru, z pohľadu dovolacieho súdu predmetné rozhodnutia ani v spojení so skutočnosťou, že žalobca odmietol jediné voľné štátnozamestnanecké miesto, nespôsobili zánik štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu, výlučným právnym následkom bolo, že žalobca stratil funkciu predstaveného - riaditeľa služobného úradu Krajského inšpektorátu ŠEI, so sídlom v Prešove.

29. Vychádzajúc z uvedeného nemohol dovolací súd postupovať inak, než zrušiť rozhodnutia súdov nižšej inštancie dôvodiac nesprávne právne posúdenie veci konajúcimi súdmi, ktoré nesprávne interpretovali podmienky vyjadrené v hypotéze právnej normy, predovšetkým ustanovenia § 31 ods. 2 a 4 v spojení s § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe, v dôsledku čoho nesprávne aplikovali pravidlo stanovené dispozíciou danej právnej normy. Uvedený záver odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie nemá oporu v jazykovej (gramatickej) metóde výkladu ustanovenia § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe a nepochybne je v zjavnom rozpore s princípom spravodlivosti.

30. Vychádzajúc z vyššie uvedeného právneho názoru dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a zároveň dôvodné, a teda je potrebné napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť (§ 449 ods. 1 CSP), keďže nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd zrušil aj rozhodnutie súdu prvej inštancie (§ 449 ods. 2 CSP) a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

31. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazané právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd

zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

32. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.